

РЕШЕНИЕ

№ 15401

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав, в публично заседание на 16.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **2237** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба от И. В. К. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], подадена чрез адв. Ф. С., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) №ГРАМ-1518691 от 26.01.2026 г., издадена от И. К. – инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), РУ 09, СДВР, с която е приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква "дд" от ЗДвП – "временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца" и е отнето Свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС) №[ЕИК]. В жалбата се излагат доводи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена при съществено нарушение на административнопроизводствени правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона – основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. В жалбата се твърди, че посоченото в оспорената ЗППАМ не отговаря на действителната фактическа обстановка. Посочва се, че в този ден е валиял силен дъжд, поради което пътната настилка е била мокра и хлъзгава. Твърди се, че жалбоподателят не е извършвал никакви умишлени действия и резки маневри с цел „дрифт“, не е форсирал двигателя, не е имало звук от гуми, контролирано приплъзване или демонстративно и опасно поведение.

В заключение се посочва, че оспорената заповед е издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона, довели до необоснованост на направения от правоприлагащия орган извод за наличие на основание за прилагане на ПАМ. По тези съображения се претендира отмяна на обжалваната заповед. В

съдебно заседание, оспорващият не се явява. Представява се от адв. С..

Ответникът - инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, РУ 09 СДВР, изразява становище по жалбата и представлява се в съдебно заседание от юрк.С..

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 80 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със ЗППАМ №ГРАМ-1518691 от 26.01.2026 г., издадена от И. К. – инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), РУ 09, СДВР, на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "з", подбуква „дд“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца. Като отчет документ е посочено СУМПС №[ЕИК]. В оспорения акт като фактическо основание за издаването му е посочено следното: На 26.01.2026г. около 13.35ч. в [населено място] по бул. П. В., с посока на движение от бул. С. към ул. Т. И. К. управлявал автомобил М., модел Е250 ЦДИ с рег. [рег.номер на МПС], негова собственост, като на кръстовището на бул.П. В. и ул.Т., при маневра ляв завой преднамерено извежда автомобила, който управлява извън контрол чрез презавиване, довеждайки го до загуба на сцепление на гумите с пътя, като с това си действие водачът създава опасност за другите участници в движението и пътната инфраструктура. Процесната заповед препраща към съставения АУАН Серия ГА № 4904011/26.01.2026г.

Като част от административната преписка по делото е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 4904011/26.01.2026г.

Посочено е, че водачът виновно е нарушил чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. В АУАН е отбелязано, че са иззети като доказателства СУМПС с номер[ЕИК] и СРМПС[ЕИК].

По делото е приета без оспорване административната преписка и доказателствата представени с жалбата.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнoleгитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-9572 от 13.09.2024 г. на директора на СДВР, както и заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, като не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален

административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Настоящия състав приема, че оспореният акт е издаден в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, както и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело до неправилно приложение на материалния закон.

Като правно основание за издаването ѝ в заповедта е посочен чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква „дд“ от ЗДвП. В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква "з" от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: подбуква „дд“ - 12 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 4, чл. 175а, ал. 1, чл. 176, ал. 2.

В разпоредбата на чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който организира или участва в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

В процесната заповед е посочено от фактическа страна, че водачът И. В. К. използва пътя отворен за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с неговото предназначение за превоз на хора и товари, извършва резки маневри, принуждавайки МПС да поднася, като на ляв завой преднамерено извежда МПС извън контрол, довеждайки до загуба на сцепление на задните му гуми (дрифт).

В случая в заповедта не е извършено нормативно препращане към нито една от нормите, изброени в буква "з", подбуква „дд“ на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. За разлика от съставите на същата по вид принудителна мярка, установени в чл. 171, т. 1 букви "а" до "ж" включително, които са конкретни – съдържат описание на деянието и фактическите съставомерни обстоятелства, новите основания по буква "з" препращат към административно наказателни разпоредби. По тази причина органът следва да опише не само фактите, които са установени с АУАН, но и да прецени кой състав на административно нарушение е осъществен. Правната квалификация се обективира в мотивите на административния акт, като в настоящия случай те не съдържат посочване на административно наказателна разпоредба – административното нарушение, за което е предвидено наказание отнемане на СУМПС. Цитираното в АУАН нарушение на чл. 140б, т. 2 от ЗДвП не е сред предвидените в чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква „дд“. Тази липса на конкретизация означава неустановеност на посоченото в ЗППАМ правно основание, въз основа на което е упражнена компетентността, тъй като от нейното съдържание не може да се установи коя от посочените в чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква „дд“ на ЗДвП законови хипотези приема, че е налице административния орган. Съдът не може вместо административния орган да извърши правна квалификация на описаното в АУАН деяние, а единствено има задължения да провери дали тя е вярна или е допусната правна грешка. Пропускът на органа в тази насока не може да бъде саниран в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на заповедта.

От друга страна в съдебното производство не бяха събрани писмени и гласни доказателства, които потвърждават описаното в заповедта.

По делото не се събраха категорични доказателства за наличието на основания за налагане

на оспорената ПАМ по чл.171 т.2 буква "м" от ЗДвП и по конкретно, че водача на автомобила на 26.01.2026г. на посочените в заповедта място и час управлява личния си лек автомобил М., модел с рег. [рег.номер на МПС] е извършил рязка маневра, с цел преднамерено извеждане МПС извън контрол чрез презавиване, имащо за резултат загуба на сцепление на гумите. Още при съставянето на АУАН водача е обяснил, че е изпуснал автомобила от управление, което в съчетание с атмосферните условия и състоянията на пътя и без специални знания, може да обясни поднасянето на автомобила при рязко подаване на газ.

В производството от страна на ответника, с оглед указаната му доказателствена тежест, не е ангажирано нито едно доказателство, установяваща преднамерено поведение на водача на автомобила, водещо до извеждането му извън контрол чрез презавиване. Не са представени и доказателства установяващи ползването на пътя, отворен за обществено ползване за други цели, освен предвидените в закона.

С оглед на изложеното съдът приема, че от страна на ответника не е проведено пълно главно доказване на подлежащите на доказване в производството факти.

Оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена в противоречие с материалния закон, поради което същата следва да бъде отменена.

Разноски по делото се претендират от жалбоподателя в минимален размер заплатено адвокатско възнаграждение. С оглед изхода на спора ответникът следва да бъде осъден да ги заплати на жалбоподателя.

По тези съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, 80 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на И. В. К. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], подадена чрез адв. Ф. С., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) №ГРАМ-1518691 от 26.01.2026 г., издадена от И. К. – инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), РУ 09,СДВР, с която е приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква "дд" от ЗДвП – "временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца".

ОСЪЖДА СДВР да заплати на И. В. К. с ЕГН [ЕГН] разноски в производството в размер на 516.40 евро.

Решението не подлежи на обжалване.